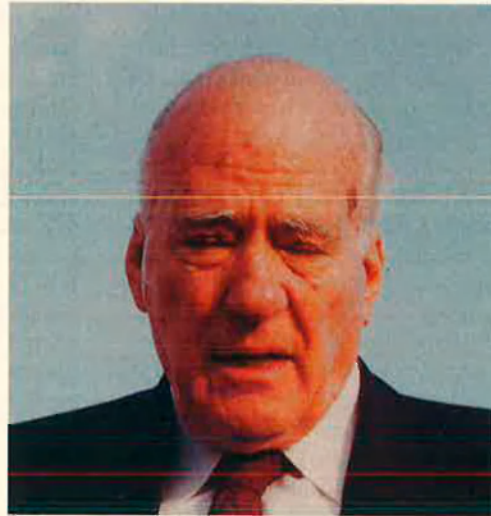

LA SETMANA DE VALENTÍ PUIG

Rexach, candidat

"Un tiquet guanyador? Charly Rexach candidat a president del club i Johan Cruyff, amb caràcter de 'manager' general. Qualsevol dia donarem per acabada la crisi, sobretot si els nous fitxatges renoven una certa il·lusió."

Josep Tarradellas.

Dilluns, 3. Un vell *routier* de la Generalitat compara amb una mica de nostàlgia el nou organigrama de Presidència amb la precarietat de mitjans que existia –per exemple– quan Tarradellas va traspassar el poder a Jordi Pujol. "A hores d'ara, la pul·lulació burocràtica és immensa, sense gaire control, burocràcia que engendra burocràcia amb la facilitat reproductiva dels conills. És una proliferació en certa manera al marge del poder polític". Una vegada més, tenim l'administració pública a la llista d'afers pendents, estatals o autonòmics, locals o provincials. Vaig demanar una vegada a un alcalde socialista per quina raó el PSOE no havia fet la reforma administrativa tan promesa. "Això mateix em demano jo", va respondre, ben incapaç de posar ordre al seu propi ajuntament. No diria que això sigui qüestió de diners, de la mateixa manera que crec que el sistema educatiu –no universitari– no necessita més diners per donar millor rendiment: fa falta, senzillament, treball, qualitat i rigor. Pel que fa als diners, fa un mes vaig sentir dir a un diputat del PP, de gran prestigi a la Comissió de Pressupostos del Congrés, que en realitat ningú no pot demostrar que –menys pel que fa a les petites cacicades d'algun diputat– existeixi un tracte pressupostari de preferència cap a Catalunya des que té vigència el pacte PSOE-CiU. Segurament convé repensar Espanya, però no serà perquè Catalunya tenguí una millor administració o perquè pirategi els diners de l'estat.

Dimarts, 4. En realitat, el tiquet electoral

Carles Rexach.

que ens pot interessar més no té massa a veure amb l'Ajuntament de Barcelona o les eleccions franceses: tothom ja parla de les conseqüències que a la llarga pugui tenir la crisi al Barça, més enllà de la Lliga. "Un tiquet guanyador? Charly Rexach candidat a president del club i Johan Cruyff, amb caràcter de *manager* general. Qualsevol dia donarem per acabada la crisi, sobretot si els nous fitxatges renoven una certa il·lusió. Tot plegat seran, jo diria, set fitxatges, dos d'ells portats fins ara en estricte secret per Cruyff, de cada vegada més segur del que vol a pesar de les coses que passen. Després de la crisi, ve la renovació del club. Rexach aixeca la bandera i Cruyff –ben content de quedar a viure a Catalunya– posa en marxa les idees de gestió i expansió que li vénen d'una llarga experiència". Fins que tot això no succeeixi, tindrem temps per llagrimenjar *ad infinitum* la marxa de Koeman, l'últim guerrer.

Dimecres, 5. "No sempre és per acció dirigida pels grans especuladors. Mira, ara ens trobem que els mercats financers castiguen de mala manera els governs que estiguin endeutats fins a les celles", em diu un cosí meu que és economista, tot i que ja ha arruïnat tres negocis familiars. "El deute impagat és el terror dels mercats, de punta a punta del planeta. Entre moltes coses, quan els governs actuen amb el vell recurs d'emetre moneda, la inflació deteriora el valor del deute. En altres termes, el deute és el gran parany, perquè no pot augmentar de manera indefinida amb un *tempo* més ràpid que la ca-

la presidència del Barça

ARXIU

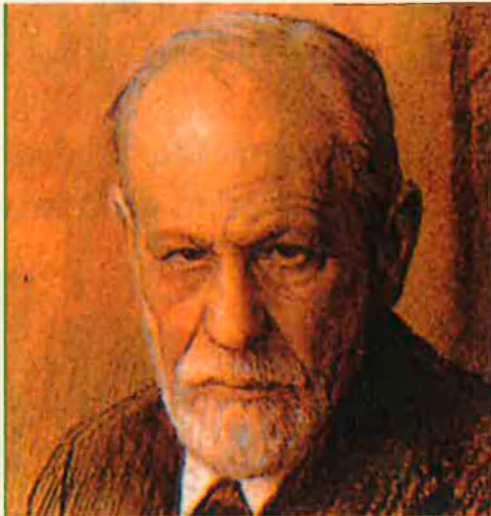
Pasqual Maragall.

pacitat de pagar-la". Com sempre, li dic que sí, sense entendre gairebé res, com no sigui l'obvietat que endeutar-se sempre és dolent. No sé per quina coincidència estratègica o conceptual, la majoria de candidats a l'alcaldia de Barcelona parlen sempre de gastar més i no de pagar el gran deute de la ciutat en temps de Pasqual Maragall.

Dijous, 6. El fiscal demana vint anys de presó per l'entrenador de rugbi d'un equip de Badalona que tocava els genitals dels jugadors. La defensa diu que l'acusació en realitat és una revenja perquè l'acusat havia fet saber als pares d'alguns dels jugadors que els seus fills fumaven haixix. Aquí tenim molts components de la cultura contemporània, començant pel sexe i la droga, per l'esport com excés desaconsellable i la revenja com a teràpia juvenil. Mai no hauria pensat que la influència nefasta de Freud pogués arribar als nobles estadis del rugbi. Qualsevol dia Lacan guaitarà a les pàgines de Plutarc o posarem els Jocs Olímpics en mans dels terapistes de grup.

Divendres, 7. Els fills de pares partidaris de la pedagogia progressista són potser la primera generació que eren nens quan la cultura era per als adolescents. Ara, quan arriben les exigències de la maduresa, no els hi és fàcil d'admetre que tenen el deure de ser adults i deixar l'escenari als altres que puguen. Ja comencen a ser professors universitaris, aprendents de banquer, polítics municipals, clients de gimnàs, sempre pendents del colesterol, de

ARXIU

Sigmund Freud.

les hipoteques i de l'horòscop. Tot això, comparat amb el mite de Peter Pan, és més aviat d'una malenconia d'hivernacle, de règim vitamínic i bolquers sintètics. **Valentí Puig**